

Listy

z Rokycan 7-8/2012

Aktuální hesla:

***Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli
tvoje paže chce, všechny stroje stojí!***

***Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a
svobodu neváleči se špatně!***

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 16.

Na webu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese:

<http://rokycany.kscm.cz>, dále na
<http://www.mevkscmpb.estranky.cz/>

Z jednání OV KSČM 20. 6. 2012

Jednání okresního výboru se uskutečnilo v době po konání osmého sjezdu KSČM a v období přípravy konání krajských a senátních voleb v roce 2012. Řídilo se plánem práce na druhé pololetí v roce 2012. V prvním bodu, po procedurálních otázkách a přivítání hostů soudruha A. Krause z KV KSČM a člena ústředního volebního štábu, byl zhodnocen průběh oslav 1. máje a osvobození naší vlasti. Soudruzi K. Šmejkal a Jos. Sýkora konkretizovali společné akce v rámci KSČM a Československé společnosti. Za účasti představitelů generálního konsultátu Ruské federace v Karlových Varech byly položeny květiny u památníků vojáků Rudé armády pohřbených v rokycanském okrese. Rovněž bylo konstatováno, že obce, v nichž se nachází památníky, se dobře starají o tato pietní místa. V této souvislosti přečetl s. Sýkora dopis od soudruha Běrestova z Bogdanoviče. Dále byly podány informace ze setkání našich zástupců s generálním konzulem v Karlových Varech při oslavě Dnů Ruské federace.

Dalším rozhodujícím tématem zasedání OV KSČM byly úkoly volební kampaně v rámci Plzeňského kraje. Úvodní informaci podal soudruh A. Kraus, který přednesl úkoly čekající nás v letním a podzimním období až do voleb krajského zastupitelstva a Senátu parlamentu České republiky. Informoval přítomné o zasedáních ústředního volebního štábu i zasedáních krajského volebního štábu. Dále seznámil přítomné s volebním heslem: VÁŠ HLAS PRO KSČM – SPRÁVNÁ VOLBA PRO KRAJ. Na závěr tohoto bodu byl vyzván všechny základní organizace, aby pomohly při distribuci letáků a volebních materiálů.

OV KSČM schválil ve svém časovém a organizačním plánu práce hlavní úkoly OV KSČM Rokycany na druhé pololetí 2012. Cílem tohoto plánu je:

- zajistit obsahovou a kádrovou přípravu ČS ZO KSČM, pracovat na projektu stranické struktury
- zajistit pravidelnou činnost komisí OV KSČM a zkvalitňovat práci OV KSČM
- vést ZO KSČM k pravidelné stranické činnosti, zejména v konání členských schůzí a předvolebních akcí pro veřejnost

v souvislosti s volbami do krajského zastupitelstva a volbou našeho kandidáta do Senátu.

• realizovat návrh „Koncepce stranických organizací a orgánů v okrese po VIII. sjezdu KSČM“. Zkvalitnit práci se zastupiteli za KSČM na úrovni ZO a OV KSČM i s poslanci PSPČR. Rovněž je třeba věnovat pozornost příspěvkové morálce členů KSČM, zejména v placení členských příspěvků ve správné výši podle nových stanov KSČM. Diskuze byla orientovaná na výše projednávanou problematiku a na přijatá opatření k realizaci usnesení VIII. sjezdu KSČM v podmínkách OV KSČM s ohledem na stav členské základny, a na zvýšení efektivnosti stranické práce v rokycanském okrese.

Karel Šmejkal, předseda OV KSČM Rokycany

KANDIDÁTNÍ LISTINA KSČM – KRAJ PLZEŇSKÝ

**Volby do zastupitelstva Plzeňského kraje
12.-13. října 2012**

1. Ing. Karel ŠIDLO, 54 let, poslanec PS PČR, Bezděkov, člen Komunistické strany Čech a Moravy
2. JUDr. Zdeňka LIŠKOVÁ, 58 let, advokátka, Rokycany, členka Komunistické strany Čech a Moravy
3. Ing. Václav ŠTEKL, 36 let, učitel ZŠ, Plzeň, člen Komunistické strany Čech a Moravy
4. Alexandra NÁGROVÁ, 59 let, starostka obce, Hvozd, členka Komunistické strany Čech a Moravy
5. MUDr. Václav ŠAMPALÍK, 27 let, lékař, Žinkovy, člen Komunistické strany Čech a Moravy
6. JUDr. František PODLIPSKÝ, 62 let, předseda KV ZPK, Bor, člen Komunistické strany Čech a Moravy
7. RSDr. Mgr., František HRUBEŠ, 60 let, odborný referent, Plzeň, člen Komunistické strany Čech a Moravy
8. PhDr. Ing. Jiří VALENTA, 46 let, vychovatel - metodik, Plzeň, člen Komunistické strany Čech a Moravy
9. RSDr. Josef ŠVARCBEK, 57 let, revizní technik, Planá, člen Komunistické strany Čech a Moravy
10. Ing. Věstislav KŘENEK, 61 let, podnikatel, Domažlice, člen Komunistické strany Čech a Moravy
11. Jaroslav REHÁK, 38 let, podnikatel, Klatovy, člen Komunistické strany Čech a Moravy
12. Petr ŠAUFL, 48 let, sociální pracovník, Rokycany, člen Komunistické strany Čech a Moravy
13. RSDr. Zdeňka HORNOFOVÁ, 65 let, asistentka poslance EP, Plzeň, členka Komunistické strany Čech a Moravy
14. Hana VÁCHALOVÁ, 46 let, účetní, Postřekov, bez politické příslušnosti
15. Alena RATAJOVÁ, 52 let, vedoucí sociálního odboru, Heřmanova Huť, bez politické příslušnosti
16. Ing. Evžen MENC, 51 let, technik, Holýšov, člen Komunistické strany Čech a Moravy
17. RSDr. Jan REJFEK, 59 let, starosta Dešenic, člen Komunistické strany Čech a Moravy
18. Ing. Zdeněk HUBKA, 47 let, vedoucí výroby, Kralovice, člen Komunistické strany Čech a Moravy
19. Miroslav VILD, 60 let, místostarosta obce Holoubkov, člen Komunistické strany Čech a Moravy
20. RSDr., Ing. Karel KVIT, 61 let, pracovník BA, Plzeň, člen Komunistické strany Čech a Moravy
21. Emil JANČA, 65 let, ekonom, Kladruby, člen Komunistické strany Čech a Moravy

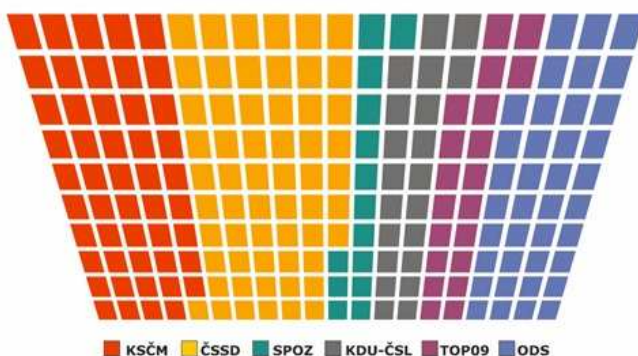
22. Bc. Lubomír PORVICH, 50 let, zemědělský technik, Horšovský Týn, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 23. Ing. Ladislava KOPALOVÁ, 48 let, sociální pracovnice, Blovice, členka Komunistické strany Čech a Moravy
 24. Gabriela RÝDLOVÁ, 32 let, úřednice, Klatovy, bez politické příslušnosti
 25. František HLÁSEK, 53 let, živnostník, Plzeň, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 26. Lenka ŠÍMOVÁ, 36 let, sekretářka, Mirošov, členka Komunistická strana Čech a Moravy
 27. Ing. Vladimír RÝDL, 53 let, technik, Žichlice, bez politické příslušnosti
 28. Ing. Jan BOZDĚCH, 26 let, výzkumný pracovník ZČU
 Klenčí pod Čerchovem, bez politické příslušnosti
 29. Jan BENEŠ, 27 let, projektant, Třemošná, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 30. Marie ČADKOVÁ, 61 let, starostka, Tisová, členka Komunistické strany Čech a Moravy
 31. Ing. Michaela MAKOVCOVÁ, 29 let, odborná asistentka, Horažďovice, bez politické příslušnosti
 32. Josef ŠEFL, 55 let, vedoucí provozu, Dobřany, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 33. RSDr. Karel ŠMEJKAL, 69 let, předseda OV, Rokycany, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 34. Václav KRS, 38 let, dělník, Plzeň, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 35. Mgr. Stanislav KVASNÍČKA, 48 let, učitel, Planá, bez politické příslušnosti
 36. Vlastimil SLADKÝ, 59 let, technolog, Havlovice, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 37. Oldřich SEDLÁK, 51 let, jednatel, Klatovy, bez politické příslušnosti
 38. Karel MALÝ, 55 let, starosta obce Nešice, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 39. Václav HEŘMAN, 38 let, servisní technik, Plzeň, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 40. Jiří ZAJÍČEK, 59 let, podnikatel, Rokycany, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 41. Ing. Josef ŠMÍD, 56 let, podnikatel, Bdeněves, bez politické příslušnosti
 42. Jana Šimková, 49 let, učitelka, Klatovy, bez politické příslušnosti
 43. Ing. Václav SMIHROSKÝ, 62 let, finanční poradce, Tachov, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 44. Libor ŽDÁNSKÝ, 38 let, instalatér, Dobřany, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 45. Hana MERHOUTOVÁ, 55 let, dělnice, Líně, členka Komunistické strany Čech a Moravy
 46. Michal VATAHA, 71 let, důchodce, Rokycany, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 47. Miroslav VESELÝ, 61 let, technik, Hrádek, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 48. RSDr. Anna ŠTELMÁKOVÁ, 63 let, vychovatelka, Tachov, členka Komunistické strany Čech a Moravy
 49. Vladimír BAŠTÁŘ, 42 let, technik, Klatovy, bez politické příslušnosti
 50. Antonín VÁVRA, 57 let, strojvedoucí, Horažďovice, člen Komunistické strany Čech a Moravy
 Zmocněnec politické strany:

RSDr. Antonín KRAUS, Plzeň, Sokolovská 15
 Náhradník zmocněnce:
 RSDr. Václav VALEČKA
 Chlumčany, Luční 257
 RSDr. Antonín Kraus
 JUDr. Vojtěch Filip
 zmocněnec KSČM, předseda ÚV KSČM

Volební preference společnosti SANEP Poslední rozkuj veřejného mínění - (publikováno 11.7.2012)

Hypotetický zisk poslaneckých mandátů při 57,2% volební účasti:

ČSSD	58
KSČM	49
ODS	38
KDU-ČSL	21
TOP 09	20
SPOZ	14

KSČM ČSSD SPOZ KDU-ČSL TOP 09 ODS

MOŽNÉ KOALICE:

ČSSD+KSČM+SPOZ	121
ČSSD+TOP 09+SPOZ+KDU-ČSL	113
ČSSD+KSČM	107
ČSSD+TOP 09+KDU-ČSL	99
ČSSD+ODS	96
ČSSD+KDU-ČSL+SPOZ	93
ČSSD+TOP 09+SPOZ	92
ČSSD+TOP 09	78
ODS+TOP 09+KDU-ČSL+SPOZ	93
ODS+TOP 09+KDU-ČSL	79
ODS+TOP 09	58

Sedmdesát let od atentátu na říšského protektora Rokycansko v době Heydrichiády Poprava Stehlíkovy rodiny

vzpomínáme na občany našeho okresu, kteří se podíleli významným způsobem na provedení atentátu.

Byla to zejména rodina Václava Stehlíka, která ukrývala parašutisty skupiny Antropoid – rt. Josefa Gabčíka a rt. Jana Kubiše, kteří se na atentátu aktivně podíleli. V souvislosti s

Koncem května uplynulo 70 let od atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Tato významná historická událost českého odboje je posuzována různě, neboť jeho tragické následky znamenaly smrt pro více jak dva tisíce lidí (vypálení Lidic, Ležáků atd.). Je ale třeba zdůraznit, že patří mezi významné akce protifašistického odboje v Evropě. V této souvislosti je třeba připomenout, že tyto události dramaticky zasáhly i oblast Rokycanska. S hrdostí

tím je třeba připomenout i dr. Zdeňka Čápa, který ošetřil Kubiše, zraněného při seskoku v prostoru Ejovic.

Po ošetření oba parašutisté odjeli přes Plzeň do Prahy, kde s pomocí řady členů domácího odboje uskutečnili plánovaný atentát.

Václav Stehlík byl posléze na základě udání svým zetěm s celou rodinou a to včetně udavače a jeho rodiny popraven dne 28.5.1942 v Plzni - Lobzích. Tato rodina z Rokycan je první obětí atentátu na Heydricha v protektorátu vůbec.

Jiří Potůček – Tolar – účastník skupiny atentátu

Nesmíme a nemůžeme opomenout ani hrdinské činy

paradesantní skupiny Silver A, která po seskoku v prostoru Poděbradska plnila spojovací a zpravodajskou činnost. Jejím významným členem byl Jiří Potůček – Tolar z Vranova na Rokycansku, který plnil pro celou odbojovou skupinu funkci radiisty. Po seskoku na území protektorátu ještě před atentátem tajně navštívil v prosinci 1941 své rodiče ve

Vranově.

Po atentátu na Heydricha a zradě člena vyslané skupiny parašutistů Čurdy nastalo v červnu 1942 velké zatýkání, jehož výsledkem byla mj. i likvidace celé skupiny Silver A, kde po delší anabázi a mnoha úkrytech byl Jiří Potůček dne 2.7.1942 zastřelen v Trnové u Pardubic českým četníkem.

Památku Jiřího Potůčka připomíná pamětní deska ve Vranově, odhalen v r. 1946; tragický osud Stehlíkovy rodiny připomíná pamětní deska na jejich rodném domě u Kovohutí v Rokycanech a pojmenování ulice po nich.

Je třeba si uchovat v paměti všechny tyto skutečnosti, svědčící o tom, že celá řada našich občanů, ať civilistů nebo vojáků, našla sílu a překonala strach o své blízké i o sebe, a postavila se proti fašistickému barbarství. Vedle těchto prvních obětí nacistické okupace zaplatili občané Rokycanska dalšími stovkami zatčených, odvečených do věznic a koncentračních táborů, z nichž řada byla popravena nebo

zahynula na útrapy věznění a umučení v koncentračních táborech.

(Čerpáno z článku Josefa Širokého „Rokycansko v boji proti fašistickým okupantům“, publikovaného v historickém sborníku Minulostí Rokycanska 9/1971, dále z publikace kolektivu autorů „Revoluční Rokycansko“). (JG)

Vzpomínky na jednoho z účastníků atentátu

Již sedmdesát let uplynulo od atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. A přesto zůstávají stále otazníky nad skutečným průběhem a aktéry této hrdinné akce. V sobotu 26. 5. 2012 se u pomníku Adolfa Opálky v Rešicích na Moravě konala velká vzpomínková akce na slavného rodáka.

Akce Gabčíka a Kubiše, kterou měli podle původních instrukcí provést sami, se bez pomoci dalších vojáků z jiných výsadkových skupin a bez lidí z domácího odboje neobešla. Otázkou ale zůstává, zda Adolf Opálka byl 27. 5. 1942 přímo na místě činu. Gabčík s Kubišem jsou nespochybnitelní. Kromě nich se akce měl zúčastnit Josef Valčík, který měl dávat znamení zrcátkem, že Heydrichovo auto již jede. Podle některých verzí byl Opálka v roli pozorovatele a celou akci jistil. Další verze mluví dokonce o tom, že Opálka celou akci natáčel na kameru. Legenda s natočeným filmem má pevné kořeny, ale chybí důkaz. Tím by bylo pouze nalezení filmového záznamu, což po tak dlouhé době je nepravděpodobné.

Dalším dohadem je fakt, že Opálka s atentátem nesouhlasil. Dokázal odhadnout, co po něm bude následovat a že odstranění Heydricha jen ztíží úkoly, kvůli nimž byl on a ostatní členové speciálních jednotek do protektorátu vysláni.

Nacisté po identifikaci sedmi mužů, kteří se po zradě Karla Čurdy řadu hodin statečně bránili v pražském kostele v

Resslově ulici, oddělili hlavy parašutistů od těl. Ty byly až do 20. dubna 1945 uschovány v Ústavu soudního lékařství KU v Praze. Odtud je pár dní před koncem války příslušníci SS odvezli neznámo kam. Zbytky těl byly pochovány na d'áblickém hřbitově.

Běsnění fašistů po atentátu na Heydricha neznalo mezí, ale přesto tento čin patří k mezníkům národního odboje, kde se ukázala statečnost českých lidí.

RNDr. Marta Bayerová senátorka

Na Rudém náměstí přijímali do řad pionýrské organizace...

Podle ruské tiskové agentury Lifenews prohlásil sekretář ÚV Leninského komunistického svazu mládeže Jaroslav Listov, že v současné době pionýrská organizace v celé zemi čítá 250.000 pionýrů. Pionýrská organizace v SSSR byla založena v r. 1922.

КПРФ принимала в пионеры на Красной площади
newsru.com/russia/20may2012/red.html 20.05.2012

Na fotografii: Za účasti dalších 3000 pionýrů z Moskvy a okolí složilo u příležitosti 90. výročí založení pionýrské organizace v r.1922 slib dalších 1000 nových členů pionýrské organizace na Rudém náměstí v Moskvě. Pionýrské šátky jim vázal osobně předseda KSRF Genadij Zjuganov.

<http://www.iraq-war.ru/article/271457>

V Belgii a v Německu rehabilitují čarodějnice a čaroděje, kteří skončili na hranici

01.07.2012, <http://www.iraq-war.ru/article/273706>

Úřady v Belgii a v Německu začaly s rehabilitací lidí, kteří v 17. století byli obviněni a odsouzeni z čarodějnictví. Stalo se tak například v belgickém lázeňském městě Newport, kde přiznali za tragickou chybu věznění 15 čarodějnic a 2 čarodějů zaživa upálených na hranici v období 1602-1652. Stejně tak učinila rada německého města Köln (Kolín), která rehabilitovala 37 čarodějnic, obviněných ze styků s ďáblem a odsouzených v r. 1627.

Jako památku obětí „historické chyby“ úřady Newportu odhalily pamětní desku se jmény všech odsouzených, mezi nimiž i jméno „nejvýznamnějších“ čarodějnic Jean pan de Deister. Rovněž bylo rozhodnuto uspořádat „Slavnost čarodějnic.“ V době speciálně uspořádané ceremonie purkmistr města požádal jménem obecní rady a obyvatel o odpuštění.

V Německu iniciátorem této akce byl pastor Hardmuth Hegeler, který hodlá na počest omilostněných sloužit svatou mši v chrámě.

Zpráva o omilostnění čarodějnic je samozřejmě neúplná, protože se zmiňuje jen o zlomku inkvizicí pronásledovaných a na hranici upálených „čarodějnic a čarodějů“, což zajisté patří k „nejsvětlejším“ stránkám historie této církve nejen v evropském, ale i světovém měřítku.

Nebyly to jen oni...

Katolické inkvizici se podařilo za doby její bezuzdné nadvlády a za podpory feudální šlechty na planetě Zemi zničit životy – podle některých historických zpráv – až pěti miliónů lidí. Další milióny lidí přišly o život v procesu tak zvané christianizace „pohanů“, čili násilného pokřesťanství celých kmenů a národů jak v Evropě, tak i ve Střední a Jižní Americe, v Asii a v neposlední řadě pak i v Africe. Připomeňme si jen namátkou osudy indiánských kmenů a národů – Mayů, Inků aj. v Jižní Americe, kde docházelo doslova k masové fyzické likvidaci.

Ojedinelé pokusy některých obcí v Evropě o rehabilitaci a „omilostnění“ jejich obyvatel, kteří se v minulosti stali obětmi persekuce inkvizice, jsou jen symbolickým gestem, byť i přiznáním zločinů katolické církve.

Ale i toto či další podobná symbolická gesta, která mohou či by měla následovat po celé Evropě, jsou a budou krokem k odsouzení lidského fanatismu, lidské nenávisti a masových zločinů náboženství, které se nám dnes – odloživši vlčí kožichy – snaží ukázat „jehněčí a kůzlečí“ tvář, která nám ukazuje cestu do božího ráje nebo do pekla, pakliže se ji nepodrobíme.

Inkviziční tribunály řádily také v Rokycanech

Podobné gesto rehabilitace „čarodějnic“ a „čarodějů“, kteří se stali obětmi svaté inkvizice i v samotných Rokycanech zejména v 2. polovině 16. století, by mělo následovat i v tomto městě, které prožívalo v době „rozkvětu“ řádění inkvizice také své fanatické příběhy. V letech nejaktivnějšího řádění inkvizice v Rokycanech bylo odsouzeno k smrti a upáleno nebo zemřelo při výkonu tortury v rokycanské šatlavě více jak 30 lidí z města a okolí, obviněných z čarodějnictví.

Rozhodně i jim by měla patřit pamětní deska v Rokycanech, která by připomínala nejen jejich minulost, ale také utrpení řady jejich obyvatel, vězněných a upálených na hranici také proto, že někteří z nich se nějakým způsobem vzeprli katolické církvi zejména na protest proti jejím praktikám – touze po hromadění majetku, náboženské zaslepenosti a fanatismu, proti zneužívání absolutní moci a mentalitě poddaných, držených v naprosté ngramotnosti a ovládaných po celá staletí pokryteckým „desaterem“ a pohružkou očistcem rájem a peklem. Nevzdělaní, bezmocní a také důvěřiví poddaní se stali objektem zvůle a zvrstev malých částí mocných, kteří se zmocnili boha a Satana, ráje a pekla k tomu, aby si žili na zemi blahobytně...

Kostely a hřbitovy v Rokycanech od 10.-11. století

Ve dnech 1.- 8. července 1420 byly v Praze s konečnou platností zformulovány čtyři pražské artikuly, na kterých se shodly pražská a tábořská strana v době obležení Prahy vojsky krále Zikmunda Lucemburského. Definitivně pak jako

základní kanóny husitství byly přijaty na Čáslavském sněmu roku 1421. Byl to vlastně základní program husitského hnutí. K artikulům se 21. dubna 1421 veřejně přihlásil, ač Němec, i pražský arcibiskup Konrád z Vechty. Zvláštní význam pro Rokycany má třetí artikul zakazující církvi a kněžím držení světských statků (lesů, hospodářství, polí, výroben apod.) Místo toho představuje jako vzor pro církevní činitele Krista a apoštoly, kteří světský majetek neměli žádný. Třetí artikul také prohlašuje, že bohatá církev oslabuje ekonomiku státu a její majetková činnost škodí společnosti.

Rokycany od svého založení kdysi v 10. století patřily s okolními statky církvi, přesněji po celých čtyřista let pražskému biskupství (od r. 1362 arcibiskupství) a to nepřetržitě do roku 1420, respekt. 1421, kdy právě v důsledku přijetí čtyř pražských artikulů a zejména pak třetího, se katolická církev musela vzdát světských statků, tedy i Rokycan s několika okolními vesnicemi. Třetí artikul tedy byl ze světského hlediska na svou dobu doslova revolučním, neboť církev zejména v době vlády Karla IV. stala největším feudálním držitelem majetku v Českém království. A pro město Rokycany to byl doslova osvobozující rozsudek, čehož si pak osvobození města od držení církve střežily jako oko hlavě. Najednou Rokycany zdánlivě již neměly nad sebou žádnou vrchnost; ve skutečnosti však po zřeknutí se světského majetku církvi okamžitě připadly králi, neboť byl jediným vlastníkem všech statků, které jakýmkoli způsobem „ztrácely“ svou vrchnost. Třetí artikul tedy osvobodil Rokycanské od čtyřstaleté nadvlády církve a král mohl s nimi nakládat dle své vůle. Také roku 1436 po svém znovuzvolení za českého krále Rokycany obratem prodal král Zikmund za 1200 kop pražských Malovcům z Pacova. Získaných peněz si však dlouho neužil, neboť v únoru 1437 zemřel. Po celé následující 15. století Rokycany žily ve velkých obavách, aby noví čeští králové je nevrátili zpět do rukou církve. Proto všemi dosažitelnými způsoby se snažily tyto obavy přetnout jednou provždy – usilovaly, aby město bylo povýšeno mezi královská města, čehož úspěšně dosáhly 21. dubna 1584, kdy rokycanský purkmistr slavné paměti Jan Novoměstský přivezl slavnostně glejt o povýšení Rokycan mezi královská města. Rokycanští si vymohli oproti jiným královským městům i silnějším důraz ve svém názvu, totiž dostali privilegium a směli se nazývat „královské svobodné město“ jako výraz toho, že jsou městem svobodným a že církev již nikdy na ně nemá žádná práva.

V počátcích vlády pražského biskupství na vsi Rokycany, rozprostírající se kolem Malého náměstí, stal první kostelík se hřbitovem s největší pravděpodobností na okraji tohoto rynku. V 70. letech 20. století, kdy se rekonstruovalo toto náměstí a bourala se stará kočí dlažba, byly při vykopávkách nalezeny četné lidské kosterní pozůstatky dosvědčující s největší pravděpodobností první rokycanský hřbitov, který tu byl.

Jak se však Rokycany rozrůstaly do délky směrem k Plzeňské bráně, byly postaveny další sakrální objekty (chrám panny Marie Sněžné, kostelík sv. Petra Pavla, pod hradbami, zatím co kostelík a hřbitov u Malého náměstí byly zbourány a další městskou výstavbou se staly součástí měšťanských obydlí a hospodářství.

V r. 1608 vybudovali rokycanští měšťané, hlásící se k evangelíkům, na obecním pozemku u křižovatky za Plzeňskou branou z vlastních prostředků hřbitovní kostel Nejsvětější Trojice. Tento kostel však při rekatolizaci města po Bílé Hoře (r. 1423) byl rokycanským husitům ukraden katolíky. Po zrušení hřbitova u kostela Panny Marie Sněžné a hřbitova u kostela Sv. Petra a Pavla (pod hradbami) po požáru města

roku 1784, se hřbitov u kostela Nejsvětější Trojice stal hlavním hřbitovem. V r. 1747 postavilo město na vlastní náklady a na vlastním pozemku i kostelík na Vršíčku... Na obecních pozemcích byly vybudovány i četné kaple a památky věnované všelijakým svatým, jako např. památník Jana Nepomuckého na Malém náměstí či tzv. Mariánský sloup na Masarykově náměstí v Rokycanech apod.

Církevní restituce - pokus o obnovení placení odpustků a desátku?

Podle mého nikoliv jen laického názoru všechny církevní sakrální objekty (kostely, kláštery, kaple, farní a jiné budovy) byly postaveny na obecních pozemcích, jejichž vlastníkem de jure byly a jsou obce (města a vesnice) nebo feudální šlechta, která po zrušení poddanství toto právo ztratila. Pokud pak církev držela pozemské statky – města, vesnice, pozemky, lesy, rybníky, potoky, sádky apod., tak ty patřily králi, který je dal do užívání klášterům, kostelům či charitám. Když bylo však třeba, tak je mohl katolická církev kdykoli odejmout a jejich právo užívání zrušit. Tak se ve velkém stalo i za doby panování císaře Josefa II., tak k tomu došlo i při zrušení poddanství v r. 1848, kdy byly konstituovány obce se svými katastry, k nimž patřily pozemky, lesy, rybníky, potoky, sádky apod.

Církev, zejména církevní instituce fungující na vesnicích a městech (kostely, fary apod.) nekupovaly nemovitosti, ale v drtivé většině to byly dary od krále či obcí a feudální šlechty, které však nespádaly do vlastnického práva. Církev nikdy nebudovala tyto objekty – stavěla je zpravidla města a vesnice nebo feudální šlechta. Tak tomu bylo i při obnovování těchto objektů po požárech, válečných pohromách aj., které prováděla světská správa (obce).

Dnešní generální útok katolické církve

Od doby josefínské pak platilo tzv. patronátní právo, kdy veškeré náležitosti majetkové, finanční, ale i dosazování farářů na farách, patřila do kompetence příslušných obcí (komunit), které se vyjadřovali k výstavbě dalších sakrálních objektů, k obsazování církevních úřadů atd. (kromě vybírání církevních poplatků, jako bylo prodávání odpustků, vybírání desátku, vybírání peněz za svatby, pohřby, křty, které šly do církevní pokladny.)

Je samozřejmě zajímavé, že si církev ponechávala jen ty objekty, které ji sloužily k pozemskému blahobytu, ale péče o hřbitovy patřila odjakživa dle zvykového a později i psaného práva příslušným obcím, které hřbitovy zakládaly, rušily, pečovaly o jejich chod i vzhled – to vše na vlastní náklady.

Zejména katolická církev v současné době pod vedením kardinála Duky spustila obrovskou kampaň, která je v naprostém rozporu nejen se samotnou vírou, ale i právním stavem, který se zrodil v době první republiky i po roce 1945 (pozemkové reformy). Katolíci nasadily při majetkových požadavcích laťku hodně vysoko – jejich požadavky o obnovení „svého“ majetku narušují nejen reformy prvorepublikové, ale jdou ještě hlouběji do minulosti – málem narušují i reformy, provedené za Josefa II., čímž se tak vrací do doby po Bílé Hoře, kdy katolická církev jako nejvěrnější článek Habsburků veřejně kradla majetky ryze české šlechty protestantské, donucené emigrovat do ciziny..

Dnes se zdá, jakoby nastal generální útok katolické církve na veškerý život v této zemi. Kdekoli se něco koná pro veřejnost, musí být přítomen kardinál, arcibiskup, biskup či

nějaký prelát katolické církve. Odhaluje se pamětní deska bojovníka proti německým okupantům, hlavní osobou je představitel katolické církve. Otočíme knoflíkem rádia, ozve se mše, končí večerní pohádka pro děti, hlasatel televize Barrandov nezapomene připomenout dětem „A teď děti pomodlit se, vyčůrat a spát“. Nevím, co je pro boha přednější, zda pomodlit se a vyčůrat, nebo vyčůrat a pomodlit se“. Dokonce i zprovoznění některých nových staveb a zařízení se stává obětí katolických „uchvatitelů“, kteří žehnají jejich dobrému chodu. Ke katolíkům spěchají i falešní autoři falešných knížek, kteří své výtvary nechají žehnat farářem. Něco podobného se nedávno stalo i v samotných Rokycanech, kdy několik autorů nechalo v kostele požehnat své slohové cvičení, aby ho lépe strávili případní čtenáři. A vyvrcholením katolických aktivit je jejich mocná a upřímná touha po navrácení komunisty „ukradeného“ majetku. Jenže k tomu je třeba připomenout, že k movitému nemovitému majetku přišla tato početná církev většinou nečestnými způsoby. To snad pochopil i císař, jemuž se také říkalo „bolševík“, totiž Josef II., který obrátil stovky klášterů a jiných objektů církve ve veřejně prospěšná zařízení charakteru sociálního pro nemocné, invalidy, bezdomovce, ba i ve prospěch škol a jiných obecně prospěšných zařízení. Dnešní požadavky katolické církve porušují nejen první pozemkovou reformu (1921-1924), ale i druhou z r. 1946-1947, takže katolíci dnes spolu s českou šlechtou ve skutečnosti restaurují svůj majetek, který nabyli již po Bílé Hoře. Všechny církevní objekty v první řadě stojí na obecních pozemcích, které této církvi nikdy nepatřily, ale byly darem pronajaty „na věčné časy“. A všechny sakrální objekty byly v minulosti vybudovány z peněz obecních a městských pokladen. Ať už jde o objekty nově vybudované, válkou či požáry zničené nebo časem opravované – všechny tyto náklady byly prováděné z financí pokladen obecních. Proč k tomu docházelo? Protože nad světskou mocí stávala zpravidla moc církevní, která diktovala. Neposlušné posílala pak do pekla, poslušným slibovala ráj. Bohatí zločinci se vykupovali tzv. odpustky, tedy glejty, které za peníze zločincům odpouštěly zločiny, zatímco chudí lidé šli rovnou na šibenici, na hranici nebo končili pod katovým mečem.

Současný požadavek katolické církve a pravice o navrácení majetku zejména katolíkům, a to i ten, který jim nepatřil, dále zaplacení obrovské peněžní náhrady (za co?) v částce 80 miliard korun v době, kdy vláda a pravicový parlament veřejně okrádají občany, nelze charakterizovat jinak, než že se opět zavádí jako v minulosti systém odpustků, církevní desátek a další vynucené dávky od občanů (např. dary z tzv. kšaftů čili posledních vůli zemřelých atd.).

Vraťme se tedy k některým rokycanským čarodějnicím i k rokycanským čertům.

Po předchozí stručné exkurzi po minulosti, při které jsem se snažil vylíčit, že všechny sakrální objekty byly ve městě vybudovány na obecních pozemcích a zpravidla na náklady obce, opakuji, že i v Rokycanech si zaslouží oběti svaté inkvizice svou pamětní desku s jejich jmény. Neboť podnes známe většinu rokycanských čarodějnic jejich vlastními jmény, takže pamětní deska by byla o ně obohacena.

Pro ilustraci přinášíme podrobné zprávy o některých rokycanských čarodějnicích a jejich osudech.

Čtyři čarodějnice a jeden čert dokonce s přechodným pobytem v Rokycanech

Hlavní osoby příběhu

Anna Chyličková, čarodějnice, obyvatelka Rokycan, podruhně ze dvora měšťana Matesa Havlíka, „spálena“
Káča Sápě, čarodějnice, obyvatelka a podruhně z Rokycan, za živa zahrabána

Kozová, čarodějnice

Markyta Plechatá, čarodějnice, zemřela na útrapy

Píše se rok 1589

Představme si, že žijeme v tak zvané době rudolfínské, kdy žil také astronom Kepler, Tycho de Brahe, tak zvaní osvícenci, četní astrologové, alchymisté ale i šarlatáni, inkvizitoři, náboženští fanatici, lidé věřící v Peklo a Ráj... Lidé podnes měří své štěstí neštěstím jiných, sousedů vzdálených či blízkých. Je to bohužel pravda pravdoucí, i když se často pokrytecky svou „účastí“ k postiženým tváříme, že tomu tak není. Lidé však potřebovali a potřebují hmatatelné neštěstí, hmatatelné zločince, hmatatelné čarodějnice, které chtěli soudit a fyzicky zničit. A tak jim často k tomu nestačila jedna čarodějnice, ale hned několik, aby se v nás skrytý lidský sadismus a hyenismus plně nasýtil. Proto lidské smečce vrchnost – i pro svoje potěšení – předhazovala několik, často i desítky čarodějnic najednou.

Uvádím jedno podobné svědectví, zaznamenané v „Knize černé nebo smolné královského města Rokycan“ z roku 1589, který ve volném překladu do současné mluvy vypadá takto:

Anna Chyličková

V době v Čechách zvané rudolfínská žila v tehdy královském a svobodném městě Rokycanech jistá obyvatelka, která se jmenovala Anna Chyličková, podruhně sloužící na dvoře Matesa Havlíka, často radního a voleného purkmistra Rokycan.

Toto příjmení se ve městě objevuje po celé 16. století a ztrácí se kdesi v době třicetileté války. Jistá měšťanská rodina Chyličkových byla v období 1572-1618 v Rokycanech známa tím, že často půjčovala městské správě četné cínové nádoby k vaření při návštěvách královského podkomořího a jeho početného doprovodu, který každoročně obnovoval městskou radu. Zdá se tedy, že tato rodina byla dobře situována a měla i jistý vliv na městskou správu, když se stala pravidelnou zásobovatelkou cínového a jiného nádobí. V době, kdy jedna z žen z rodu Chyličkových, o které se dále zmíníme, byla zaručeně vdaná a žila pospolu s manželem, neboť po její popravě, jak je zapsáno v Knize černé nebo smolné, ji pohřbil její muž v místě v Rokycanech zvaném „Boží muka“, kde byli pohřbíváni všichni zločinci, kteří nesměli být pohřbíváni v řádném křesťanském hřbitově. Není však jisté, zda čarodějnice podruhně Chyličková měla něco společného s měšťanskou rodinou stejného příjmení, která radnici půjčovala nádoby. Lze rovněž konstatovat, že pár kilometrů od Rokycan se nacházela ves Chylice, která zanikla patrně ještě před husitskými válkami a je možné, že tento rod mohl mít nějakou spojitost s touto osadou.

Začneme tedy od začátku.

Nejprve muselo být udání. Nikdo nám už neprozradí, kdo ji zdejšímu faráři nebo městskému rychtáři udal. Také nevíme, zda to bylo udání ústní či „písebné“, jak se tehdy říkalo. Ale jednoho dne došlo na děkanství či rychtáři udání o

tom, že zdejší „obyvatelkyně“ Anna Chyličková a další tři její společnice páchají v Rokycanech zlé čarodějnické skutky. Musela to být pro Rokycanské strašná rána – mít mezi sebou nejen jednu, ale hned několik čarodějnic. Dovedete si představit, co znamenalo pro měštky a měšťany, pro obyvatele předměstí Pátek a Kamení, pro chudou chasu, řemeslníky, služebníky, pro služby i pro ostatní poddané? No hrůza, když si pomyslíme, že čarodějnice měly všelijaké čarodějné moci a mohly očarovat každého i na potkání.

Obyvatele města při pomýšlení na setkání s čarodějnicemi musel zachvátit strach a děs. Večer pevně zavírali okenice a dveře svých obydlí a chodili brzy spát, děti se strachy choulily v koutě a prosily andělíčky, aby je ochránily před mocnými čarodějnicemi, které létajíce na koštěti mohly také projít i zdmi a vstoupit do jejich komnat...

Pozdvižení bylo na faře i na radnici. Po zatčení obviněné Anny Chyličkové a jejich další tři společnic byl ustaven inkviziční tribunál, který měl podle tehdejších pravidel vyšetřit jejich zlé chování a čarodějnické skutky. Proslýchalo se, že konaly nejen zlé čarodějnické skutky, ale měly osobní styky i se silami pekelnými, neboť se povídalo, že byly viděny, jak se scházejí se samotným čertem...

Představa, že na území královského a svobodného města, ba přímo ve městě se tyto ženštiny scházely v noci tajně s čertem, byla děsivá. Kdo se opovážil chodit po městě v noci? Leda nějaký Nebojsa nebo nějaký blázen, kterému bylo jedno, koho potká.

A co říkali tehdejší nejvyšší učenci a křesťanská „věda“ o čarodějnicích a čarodějnictví? Nejvyšší autority té doby vydaly knihu zvanou „Artikulové práv městských“, v níž čaroději a čarodějnice se trestali takto:

„MAGIA SIUE SORTILEGIUM, tj.
„ČARODĚJNICTVÍ A VŠELJAKÁ JINÁ ŠKODNÁ
KAUZLA, KTERÁŽTO POKUTAU MEČE ANEB
UPÁLENÍM NA POHLAVÍ MUŽSKÉM, A NA
POHLAVÍ ŽENSKÉM ZAHRABÁNÍM ANEB TĚŽ
UPÁLENÍM ZTRESTÁNY BÝTI MAJÍ“

Tedy všechny čarodějnice, čarodějové a lidé provozující „všeljaká jiná škodná kauzla“ byli trestáni smrtí mečem a upálením na pohlaví mužském, zatímco na ženy čekal trest za živa zahrabání a též upálení na hranici.

K tomu je třeba poznamenat, že kdo se dostal do spáru inkvizice, měl velmi malé šance se dostat živ. A když se to někomu podařilo, zpravidla brzy zemřel, neboť nemohl přežít kruté katovské mučení.

A tak jednoho dne se Anna Chyličková dostala před inkvizičním tribunálem, který začal trpělivě, pečlivě a podrobně „zkoumat“ její čarodějnické skutky. Kdyby odmítla vyzradit zlé skutky po dobrém, byl tu kat, který měl ve svém arzenálu „výslechu“ celý dokonale propracovaný systém „tázání“, při kterém obžalování přiznali i takové čarodějné skutky, jako byly osobní styky se samotnými čerty.

A tak tedy po četných předchozích výsledcích jednoho dne konečně Anna Chyličková „jsouc tázána mistrem popravním“ mj. přiznala, že na radu jisté své komplice, která se jmenovala Káča Sápě, vzala chciplou kočku, z které vyňala mozek, který smíchaly se starým pivem a daly vypít Martinovi Sklenářovi a jeho manželce Anně, aby jo „vostudili“ a očarovaly proto, aby Mlynářova manželka Sukoslavka odkázala svůj statek své dceři. Anna Chyličková se rovněž přiznala k tomu, že „s čertem činiti měla“, který se s ní v podobě člověka starého a černého setkával a poroučel ji, aby v sobotu a v neděli

čarovala, a radil ji, aby za tovaryšku vzala k sobě jistou Kozovou, že jim oběma chce pomáhat, aby ho poslouchaly a vůbec se ho nebály, že se budou mít dobře.

Anna Chyličková rovněž katovi „přiznala“, že ten starý a černý čert bydlel u Kozovy v Rokycanech, kde se všichni tři společně scházely „a jemu na rozcestí mlíko k jedení při večeru nosily“.

Kromě toho přiznala, že společně s Kozovou z Rokycan a ještě s další společnicí, zvanou Plechatá, rovněž z Rokycan, dobytek čarovaly a krávám mléka „odjímalý“. Ve vesnici Tymákově, ležící blízko Rokycan a patřící pánům Rokycanským, u jistých tamějších obyvatel Kmoška, Staška a Pecháta „křížem třísky řezávaly a z toho oheň udělávši, na něm topinky sušily a jiným kravám dávaly“. Ta samá rovněž přiznala, že jejich společnice Káča Sápě mravence sbírala a jim nosila, které pak společně vařily v hrnci a po domě, kde Sápě šenkovala, kropily, aby mnoho hostů měla.

A jak to s čarodějnicí Annou Chyličkovou dopadlo? Velmi zle, velmi špatně, neboť inkviziční tribunál v jejím jednání a ve stycích s čertem spatřoval nejvyšší možný zločin, proto „pro ty skutky spálená téhož dne“, čili bez milosti po vynesení ortelu smrti byla téhož dne upálena.

Káča Sápě, podruhně

Její společnice Káča Sápě, „jsa mistrem popravním tázána, vyznala, že s Annou Chyličkovou kočířím mozek v vrhlci se starým pivem spolu třely, a když to pořádně zamíchaly, dali vypít Martinovi Sklenářovi a jeho manželce, aby je „vostudily“. V době, kdy byla v šatlavě vězněna společně s Annou Chyličkovou, pokusila se ji nožem zabit, ale protože byla přivázána a nemohla k ní dosáhnout, tak ji dala nuž, aby se Anna Chyličková sama zabila „za tou příčinou, aby na ni nevyznávala.“ Ta však jejímu přání neuposlechla a nepokusila se o sebevraždu. A tak Káča Sápě téhož léta v „outerý po sv. Bartoloměji (...) skrze mistra popravního za živa zahrabána.“

Kozová

Jejich další společnice Kozová, při výslechu, prováděném katem, odmítala se přiznat k obviněním a „ani mluvit slova nechtěla nic na pálení nedbajíc.“

Rozsudek nad ní soud rozhodl odložit a „zanechána (zda-li by okouzlena byla) do jiného času.“ V rokycanském radním manuálu na str. 111 je o ní rovněž uvedeno toto: „V šatlavě velmi smrděla. Jest pod tím opatřením z téhož vězení propuštěna, pokud by se co vyhledalo, aby jí folkováno žádným způsobem nebylo, aby se víceji nevymetávala.“ V samotné Knize černé nebo smolné se uvádí, že vzhledem k tomu, že se v šatlavě roznemohla, byla na přímluvu paní měštek ze šatlavy propuštěna, ale třetího dne po propuštění umřela a její manžel ji pochoval u Božích muk kdesi v blízkém okolí Rokycan.

Markyta Plechatá

Obdobně tak dopadla i čtvrtá čarodějná společnice – Markyta Plechatá, která se v šatlavě samozřejmě po krutých mučeních „roznemohla“ a na přímluvu měštek byla sice propuštěna, ale téhož dne po propuštění umřela. Její manžel ji pochoval rovněž u Božích muk.

Tak tragicky dopadly hned čtyři čarodějnice v Rokycanech, které se spojily s čertem. Není však z výslechu patrné, proč tak učinily, jaký prospěch z toho očekávaly a rovněž není patrné, zda čertu duše své upsaly. A kdyby to udělaly, proč

jim čert nepomohl a nezabránil krutým katovským mukám, které vedly k jejich zkáze?

Proto navrhuji, aby Anně Chyličkové a jejím třem dalším společnicím, které byly prohlášeny za čarodějnice a dílem upáleny, dílem zahrabány do země a dílem zemřely téhož dne na následky mučení, byl v Rokycanech postaven pomník – čtyři umučené ženské postavy ve skutečné velikosti jako přiznání toho, že se lidstvo doposud chovalo barbarsky a zločinecky. Čarodějnicí Annou Chyličkovou a dalšími jejími společnicemi strašili rodiče v královském svobodném městě Rokycanech i v celém okolí děti po mnoho dalších let a desetiletí dokud strach z jejich spolků s čerty nevymizel a nepřišly jiné, mnohem větší pohromy.

Pokud jde o čerta, nevíme o něm žádné další podrobnosti, ani jak se jmenoval, jaké měl vzdělání či profesi. Víme jen, že přechodně bydlel v Rokycanech. Nelze však vyloučit, že u Kozových, pokud v Rokycanech ještě tento rod žije, bydlí doposud.

Petros Cironis

Mistr Jan Hus a dnešek

(asi 1369/1370 – 6. července 1415)

Velký středověký reformátor a bojovník proti hamižnosti a útlaču církevní a feudální vrchnosti byl za své učení dne 6. července 1415 plenisimem tehdejších evropských katolických světských i církevních vládců upálen v Kostnici. Jeho silné revoluční myšlení otřásá základy katolické církve i dnešních kapitalistických zlodějů. Mistr Jan Hus proto podnes bere v nemilost jak samotnou církev, tak i dnešní kapitalistický systém.

Dnešní hříšní představitelé církve (kardinálové, arcibiskupové, biskupové i nižší církevní šarže) zcela zapomněli na čtyři pražské artikuly, přijaté jako program husitů v r. 1420 a schválené Časlavským sněmem v r. 1421, z nichž třetí zapovídal církvi vlastnit světské statky a žádal, aby se církev pevně držela učení Kristova, neboť, „ty čtyři křesťanská prohlášení přikázaná v Novém Zákoně od Pána Ježíše Krista“ (jsou).

Rovněž zapomněli a zapomínají na Husova kázání proti prodávání odpustků. Mistr Jan Hus kázal:

Jako hejno krkavců...

"Tak jako hejno krkavců snesli se na tuto zemi, aby vyklovali každé zrnko zlata a stříbra. Nemají slitování. Jejich srdce zjedovatěla touhou po bohatství. Se vším kupčí, všechno prodávají. Chceš pokřtít dítě? Zaplat'! Chceš loupit a vraždit? Zaplat' a bude ti odpuštěno. Ale pak, kdyby sám d'ábel zaplatil, vstoupil by na nebesa? A za peníze takto vydřené z chudého lidu koně krásné chovají, čeled' nepotřebnou drží, v kostky hrají a na své kuběny kožichy drahé věší, zatímco Kristus chodil bos a neměl, kde by hlavu složil. Však poznejte se, vy zloději chudého lidu, neboť Bůh i lid vás ztrestá."

Neocitli jsme se dnes v době, kterou Jan Hus odsuzoval?

Boj o kótu 718

V posledních letech bylo vydáno několik úspěšných publikací autorů z Rokycan a okolí. Patří k nim např. publikace Petrose Cironise Na demarkační čáře (FUTURA, Praha 2004, 1000 výtisků), Jindřicha Fajta Listopad 1989: Drama nerovného střetu o rovnost šancí (FUTURA, Praha 2011, 1000 výtisků), Pamětník událostí v Rokycanech 1945-1990 (vydavatel OV KSČM Rokycany 2011, 1000 výtisků), a nyní vychází publikace „Boj o kótu 718. Kronika protestu občanů ČR proti výstavbě amerického radaru v Brdech“ s datací Praha-Brusel 2012.

Tato publikace není válečným románem, ale kronikou zápasu obyvatel ČR proti americkému radaru v Brdech, o jehož vybudování usilovalo proti vůli většiny obyvatel několik vlád České republiky již od r. 2002. Tři autoři –

europoslanec MUDr. Jiří Maštálka, starosta obce Trokavec Jan Neoral a historik a spisovatel Petros Cironis se před dvěma roky rozhodli napsat "kroniku" nejvýznamnějších událostí, dokumentující napjaté období let 2007-2009, kdy vrcholila jednání s americkou vládou o vybudování americké vojenské základny na území ČR. V druhé polovině roku 2009 vyvrcholila mezivládními USA a ČR diplomatická i politická jednání podpisem smlouvy o vybudování radaru a o podmínkách působení americké vojenské "mise", zatímco po městech a vesnicích se proti tomu bouřili obyvatelé. Konec vlády G. Bushe a nástup nového prezidenta USA Baracka Obamy (oba tito prezidenti USA navštívili Českou republiku zejména proto, aby získali sympatie občanů k vybudování radaru) z počátku nesvědčil o ústupu z pozic, zaujatých oběma vládami, ale nakonec zvítězili lidé a rozum. Zvítězili ti, kteří aktivně nebo pasivně trvale dávali najevo, že

americký radar za ploty svých obydlí a zahrad v Brdech nechťejí. To také vyjadřuje obálka této publikace, která vyšla díky plodnému autorskému úsilí a laskavosti jednoho z autorů a sponzora – europoslance MUDr. Jiřího Maštálky, který patřil rovněž k předním odpůrcům radaru a byl častým účastníkem veřejných akcí.

Jeden z hlavních účastníků „třileté války“ proti radaru – starosta Trokavce Jan Neoral napsal:

“Byli jsme účastníky těchto střetnutí s vládou, politiky,

mnohdy přímo bitev.

Chtěli jsme následně vydat písemné svědectví o tom, jak jsme bojovali – a jak jsme i nakonec vyhráli. Myslím, že se nám to podařilo. Toto písemné svědectví... se stalo součástí historie českého národa – součástí a vylíčením toho, jak přesilu politických exponentů dokázali lidé v ulicích zvrátit a změnit. Což tu dříve nikdy nebylo – v takovém rozsahu a za takové účasti občanských hnutí.”

Dne 17. 9. 2009 nastal definitivní obrat v tomto dramatu, který tehdejší český premiér Jan Fischer vyjádřil takto:

„Dnes krátce po půlnoci se se mnou telefonicky spojil prezident Spojených států Barack Obama, aby mi oznámil, že jeho vláda ustupuje od záměru vybudovat na území České republiky radar protiraketové obrany. O tomto rozhodnutí jsem vzápětí informoval prezidenta republiky...”

Tato publikace je v České republice zatím snad jedinou, která se podrobněji zabývá touto již historickou problematikou. Na této publikaci se dále podíleli i Mgr. Petr Cironis ml., Mgr. Šárka Kosková, Lubomír Dufek a řada dalších autorů fotografií.

Publikaci o 260 stranách (3000 výtisků) doplňuje asi 80 dokumentárních fotografií zejména masových shromáždění občanů. V jejím závěru defilují vyjádření osobnosti obcí a občanských iniciativ o jejich postojích a angažovanosti proti základně (Jan Májíček, Ing. Jan Tamáš, Ph.D., Ivona Novomestská (Remundová), Ing. Josef Vondrášek, starosta Rožmitálu pod Třemšínem, Gabriel Synek, starosta obce Sedlice, Štěpán Kotrba, Britské listy a další). Zásadní příspěvek o postojích klubu poslanců evropské levice v Evropském parlamentu a k dalším problémům přináší rovněž MUDr. Jiří Maštálka.

Publikace bude k dostání na Obecním úřadě v Trokavci a v Rokycanech na OV KSČM. Zájemci ji mohou objednat e-mailem, či vyzvednout osobně na dodatečně uvedených e-mailových adresách.

Petros Cironis

Pohled na Berounku z liblínské vyhlídky (Foto: P.Cironis)

O tom, jak prý komunisté kradli

Ještě po dvaadvaceti letech od pravicového státního převratu nazývaného "Sametová revoluce" a pádu vlády jedné strany se řada autorů ve svých článcích a jejich patolízalů v diskusích neustále vrací k období let 1948 - 1989. Čím více se současná česká společnost propadá do ekonomické a mravní krize, z níž vládní establishment nenachází (spíše není schopen, nebo nechce nalézt) východisko, o to více současní politrucci a ochránci té jedině správné, doslova pravé víry, po vzoru goebbelsovské propagandy, vytrubují svá dogmata.

Ne že bych návraty do minulosti měl nějak zvlášť v oblibě, ale protože jsem tu dobu zažil na vlastní kůži a ne všechno bylo tak, jak je nám jednostranně líčeno a podsouváno (nezřídka lidmi narozenými po r. 1980, což je obzvláště pikantní), cítím potřebu se také vyjádřit. Na jedné straně tito autoři především zdůrazňují materiální blahobyť současného kapitalismu, poukazují na obchody a supermarkety přetékající zbožím nekonečného sortimentu, množství a celosvětového původu. Očividně méně již hovoří o jejich kvalitě, cenách a dopadu na střední živnostenský stav a domácí producenty. Vychvalují (bezesporu) vzkvétající města a obce, obrovský technický a technologický pokrok, svobodné cestování, demokracii a politickou pluralitu. Jejich tvrzení, že jsme se nikdy v minulosti neměli lépe jak dnes, má jednu podstatnou chybu. Jednak srovnává nesrovnatelné (v roce 1935 se také žilo lépe než v r. 1913, v 70. letech lépe než v padesátých) a jednak už neříká, že se to dnes netýká všech, nebo alespoň většiny. A právě hledisko většiny považují nejen za správné, ale i za demokratické.

Na straně druhé se vytasí s poplíváním a znevážením téměř všeho, co se v Československu za těch dlouhých 40. let stalo a udělalo. Začnou tvrzením, že se komunisté dostali k moci pučem, přičemž taktně opomenou zmínit výsledky svobodných voleb v r. 1946, v nichž KSČ zvítězila a obdržela 31% mandátů a Gottwald se stal předsedou vlády a pokračují znárodněním, které nazývají krádeží. Že znárodněval hned po válce již prezident Beneš jim však nevadí. Krádežemi ostatně operují při hodnocení celého období socialismu. Komunisté prý ukradli na co přišli, komouši se prý napakovali. Někteří určitě ano, nebyli to všichni samí svatoušci, řada z nich se dopustila neodpustitelných činů, ale za 22 let se žádnému investigativnímu novináři, žádnému vyšetřovateli, žádnému lovcí senzací ani bulváru nepodařilo odhalit a prokázat nakradený majetek, luxusní vily, pozemky a nemovitosti, byty na Floridě, konta ve Švýcarsku nebo Kajmanech, jachty na Riviéře nebo nadstandardní rekreační sídla soudruhů Gottwalda, Zápotockého, Novotného, Svobody, Husáka, Štrougala, Biláka, Indry, Jakeše a dalších členů Ústředního výboru KSČ, vlády, prvních tajemníků nebo jiných vysokých stranických funkcionářů. Léta byli na samém vrcholu moci, žili si na vysoké noze, chovali se jako prominenti, měli možnosti si nahrabat a přitom jejich osobní majetek byl v porovnání s

dnešními politiky a partajníky doslova směšný. Kde kdo obviňuje komunisty z krádeží, ale zatím nikdo nepředložil sebemenší relevantní důkaz. Komunistickou stranou za ta dlouhá léta prošly miliony členů a troufám si tvrdit, že rozhodně ne všichni to byli zloději a darebáci.

Podívejme se tedy na tyto krádeže a výsledky jejich hospodaření v období jejich čtyřicetileté vlády. Kde není uvedeno jinak, znamená první číslo stav v r. 1948, druhé číslo stav v roce 1989.

	1948	1989
-----	-----	-----
Stav základních prostředků	757 mld.	5 bil. 178 mld. Kčs
Instalovaný výkon elektráren	2.625 MW	21.670
Výroba nákladních aut	7.221 ks	50.570 ks
Vyrobeno párů obuvi	64.378	120.289
Autobusová síť	44.047 km	299.489
Letecká síť	18.685 km	124.327
Telefonní přípojky	386.000	4.132.000
Chov hovězího skotu	3.663.000 ks	5.129.000
Chov prasat	3.242.000 ks	7.498.000
Sklizené obilí	4.768.000 t	12.042.000
Divadla ve stálém provozu	60	88
Vydané knihy	44.176 ks	105.739 ks
Počet lůžek v nem. na 1000 obyv	- 8,9 lůžka	12,6 lůžka
Jeden lékař připadl na	1.158 obyv.	270 obyv.
Zásobování pitnou vodou z veřej. zdrojů	- 48,6% v r.1960 - 80% v r.1989	
Napojení domácností na veřej. kanál.	- 39,2% v r.1958 - 64,8% v r.1989	
Odběratelé plynu		zanedbat. množ. - 2,7 mil. domácností
Průměr. délka života	- M 61,5 / 68 let - Ž 66,1	75,3 let

Za vlády jedné strany, v hrůze totalitního režimu, v bídě a nouzi, politickém útlaku, nesvobodě, bez podílu cizího kapitálu, jen z domácích zdrojů a s omezenou zahraniční pomocí, při úplném vypořádání se se znárodněnými zahraničními majiteli po Únoru '48, při spuštění „železné opony“ a mezinárodní blokády, bez vrácení celého zlatého pokladu a nesplacených válečných reparací se československým dělníkům, zemědělům, vědcům, inženýrům, zaměstnancům i intelektuálům podařilo při udržení slušné životní úrovně a životních jistot naprosté většiny občanů vybudovat:

- 4 atomové, 23 tepelných a 26 vodních elektráren,
 - téměř 400 km dálnic,
 - elektrifikovat železniční trať,
 - postavit hutní, strojírenské, chemické, potravinářské a jiné podniky a továrny,
 - zmodernizovat zemědělská družstva a dosáhnou téměř 100% soběstačnosti v základních komoditách,
 - provozovat flotilu (16) námořních lodí,
 - položit stovky a tisíce kilometrů energovodů, plynovodů a ropovodů,
 - zavést zcela nové výroby niklu, hliníku a umělých hmot,
 - postavit a provozovat jesle, školky, školy, odborná učiliště, polikliniky, nemocnice, kulturní a společenské domy, sportovní stadiony, rekreační střediska.
- Od základu bylo území republiky pokryto TV signálem, ne sice ideálně, ale přesto se udržovaly kulturní a historické památky,

podporovaly se divadelní a umělecké soubory a soubory lidové tvořivosti.

Vybuďovala se podstatná část pražského metra s 38 stanicemi,

obrovské prostředky se vynakládaly na industrializaci zaoštalého Slovenska.

Postavily se stovky obytných sídlišť s 200.000 panelových domů a 1.200.000 byty, což představuje 55% všech bytů a 30% veškerého bytového fondu. Dekrety na tyto byty se předařovaly rodinám bezplatně.

Ve zbrani byla udržována 200 tisícová armáda v mnoha desítkách vojenských útvarů, 16 výcvikových prostorech s 407 bojovými letadly, 101 vrtulníkem, 4.585 tanky, 4.900 obrněnými transportéry a BVP, 3.445 děly a raketomety a 77 zařízeními k odpalování raket. Pro případ války a v rámci Civilní obrany byly vybudovány objekty, které by dnes bylo naprosto nemožné postavit.

A ještě zbylo dost prostředků pro zahraniční pomoc rozvojovým zemím.

Nízké platy byly vyváženy dotovanými cenami potravin, bydlení, hromadné dopravy, lékařské péče, kultury, umění, sportu a mnoha jiného.

Takové prostředky, takové bohatství byli pracující schopni vytvořit. Kampak asi tyto prostředky dnes plynou? Zahraničnīm majitelům a domácím podnikatelům, zbytek se rozkrade a prošustruje za zbytečnosti. Jen na ty, kteří je svoji prací vytvářejí, se stále nedostává. Proto se jim ještě z toho mála sebeře.

V roce 1989 měla SBCs k dispozici 105 tun měnového zlata v hodnotě 15 - 17 miliard Kčs, hotovost ve výši 85 mld. Kčs a žádné vnitřní dluhy.

Státní dluh činil pouhých 124,2 mld. Kčs, v roce 1993 již 158,8 miliard a letos astronomických 1.412.900.000.000 Kč! Ani za tisíc let se nepodaří ho splatit.

Ne vše se dařilo, ne všechno se dělalo správně, ne všeho bylo vždycky dost, také jsme nebyli se vším spokojeni a také jsme si zanařovali. Také proto mnoho z nás zvonilo klíči a s nadšením přivítalo Pražský podzim. Kam to povede však mnozí netušili a myslím si, že kdyby to věděli, nesouhlasili by.

Jenže historie žádné "kdyby" nezná. Těm, co špatně chápou, nebo slyší trávu růst připomínám a zdůrazňuji: mým cílem není zlehčování nebo zastírání špatného, nevolám po návratu "starých dobrých časů". Ty se nevrátí stejně jako se nevrátí naše mládí. Chci jen uvést na správnou míru jednostranné řeči o zlodějinách komunistů, o všeobecně temných letech jejich vlády, které nejsou charakteristické jen jejich zločiny v 50. letech a pošlapáváním některých lidských práv a svobod, ale také mnohými pozitivními skutky v zájmu většiny a jak už to bývá, současně v neprospěch menšiny, čímž nechci říct, že schvaluji její pronásledování a šikanování. Každý z nás, kteří jsme podstatnou část svého života prožili v socialismu, máme své osobní zkušenosti, svůj názor. Někdo špatně, někdo dobře. Někdo byl aktivní, někdo pasivní, jiný se postavil na od-

por. Takoví jsme prostě byli.

Použité zdroje: veřejně dostupné a dohledatelné na internetu. Některé zdroje se v údajích rozcházejí, rozdíl však nejsou pro tento účel zásadní.

Zdroj: oldrichslovacek.blog.idnes.cz

Krádeže za poslední roky, které nebyly vyšetřeny a zloději nebyli potrestáni:

- Nazvučení českého předsednictví (PromoPro) - Saša Vondra - ODS -750 000 000 Kč
- Open CARD - Pavel Bém -ODS - 1 000 000 000 Kč
- Zelená Praha - Pavel Bém -ODS - 250 000 000 Kč
- Bezdrátová Praha (WiFi-Praha) - Pavel Bém - ODS 150 000 000 Kč
- Arbitráž s CME - ??? - 10 000 000 000 Kč
- Aféra Český dům - Karel Srba - ČSSD - 100 000 000 Kč
- Diag Human -??? -???? - 2 000 000 000 Kč
- Aktuální kauzy staveb tunelů v Praze - Pavel Bém -ODS - 10 000 000 000 Kč
- Gross – byty, akcie - Stanislav Gross -ČSSD - 300 000 000 Kč
- Internet do škol -Eduard Zeman - ČSSD - 884 000 000 Kč
- Nucená správa - IPB - ???2 - 200 000 000 000 Kč
- Sanace bank v 90. letech -V.a L. Klausovi- ODS - 200 000 000 000 Kč
- Chemapol Group Junk -??? -16 500 000 000 Kč
- Knižní fond -Macek, Menzel -ODS -400 000 000 Kč
- Liberecký šampionát Magistrát města - ODS ČSSD -150 000 000 Kč
- Lehké topné oleje -V. Klaus -ODS -100 000 000 000 Kč
- Rumová aféra -V.Klaus - ODS - 60 000 000 Kč
- Kamencové jezero - Starosta Chomutova - ODS -750 000 000 Kč
- Konsolidační banka, Konsolidační agentura - všichni ODS, ČSSD - 240 000 000 000 Kč
- Podpora na fotovoltaičké elektrárny - všichni ODS ČSSD - 900 000 000 000 Kč

Sečteno: 1 bilion, 675 miliard, 878 milionů, 83 tisíc korun.

A to není zdaleka vše, jedná se pouze o část peněz, které samozřejmě musí chybět!

Další bilióny byly rozkradeny při privatizaci národního majetku – národních podniků, závodů, podniků komunálních, družstevních, zařízení kulturních, sportovních a dalších, jejichž hodnotu lze odhadnout na 10 až 12 biliónů korun socialistických, přičemž dnes střízliví ekonomové uvádějí paritu 1 koruna socialistická rovná se 10 korun kapitalistických. Tento stát, který za 45 let socialismu neměl žádné dluhy, ba naopak – v r. 1989 mu přebývalo v zahraničí přes 7 miliard Kč, dnes je totálně zadlužen. Silně zadlužení jsou i obyvatelé, na něž se jako krkavci vrhají hejna lichvářů a exekutorů...

PhDr. Ing. Jiří Valenta
Náš kandidát do Senátu
Volby 12.-3. října 2012
